XIV Niedziela okresu zwykłego (C)

Tekst Ewangelii (*?k* 10,1-12.17-20): Następnie wyznaczył Pan jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie! Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: Pokój temu domowi! Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co mają: bo zasługuje robotnik na swoją zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu.

Jeśli do jakiego miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże. Lecz jeśli do jakiego miasta wejdziecie, a nie przyjmą was, wyjdźcie na jego ulice i powiedzcie: Nawet proch, który z waszego miasta przylgnął nam do nóg, strząsamy wam. Wszakże to wiedzcie, że bliskie jest królestwo Boże. Powiadam wam: Sodomie lżej będzie w ów dzień niż temu miastu.

Wróciło siedemdziesięciu dwóch z radością mówiąc: «Panie, przez wzgląd na Twoje imię, nawet złe duchy nam się poddają». Wtedy rzekł do nich: «Widziałem szatana, spadającego z nieba jak błyskawica. Oto dałem wam władzę stąpania po wężach i skorpionach, i po całej potędze przeciwnika, a nic wam nie zaszkodzi. Jednak nie z tego się cieszcie, że duchy się wam poddają, lecz cieszcie się, że wasze imiona zapisane są w niebie».

«Id?cie, oto was posy?am!»

Dr. Josef ARQUER
(Berlin, Niemcy)

Dzisiaj, patrzymy na tych, którzy wyszli z tłumu, aby przybliżyć się do Jezusa Chrystusa, a On zastanawia się nad polami pełnymi kłosów: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało: proście więc Pana żniwa,

żeby wyprawił robotników na swoje żniwo» (Łk 10,2). I nagle kieruje na nich swoje spojrzenie i wybiera niektórych, jednego po drugim: ty i ty, i ty. I tak aż do siedemdziesięciu dwóch…

I ze zdziwieniem słyszą, że mają iść po dwóch do wszystkich wiosek i miejsc, do których On idzie. I ktoś mu odpowiada: —Ale Panie, ja przyszedłem tylko, żeby Cię posłuchać, bo piękne jest to, co mówisz!

Pan budzi w nich czujność i wystawia na niebezpieczeństwo. «Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki». I swoim zwyczajem używając przenośni, dodaje: «Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów» (Łk 10,3-4). A to w języku Jezusa znaczy:—Zostawcie wszelkie ludzkie środki. Wystarczy to, że ja was posyłam. Nawet kiedy będziecie daleko, będziecie blisko, bo ja będę z wami.

W odróżnieniu od tamtych Dwunastu wezwanych przez Pana, aby byli z Nim, tych siedemdziesięciu dwóch powróci potem do swoich rodzin i swoich zajęć. I tam będą przeżywać to, co odkryli przy Jezusie: będą świadczyć, każdy w swoim miejscu, i pomagać innym przybliżać się do Jezusa Chrystusa.

A ta przygoda dobrze się kończy: «Wróciło siedemdziesięciu dwóch z radością» (Łk 10,17). Siedząc wokół Jezusa opowiadali Mu o swoich doświadczeniach z tych kilku dni, w czasie których odkryli piękno bycia świadkami.
Kiedy dzisiaj rozważamy ten dawny epizod, widzimy, że nie jest to tylko historyczne wspomnienie. Także my jesteśmy wezwani: możemy czuć się blisko Chrystusa i adorować Go w Eucharystii. Papież Franciszek zachęca nas do «dawania ludziom Chrystusa, przyprowadzania ludzi na spotkanie z Chrystusem, Drogą, Prawdą i Życiem, naprawdę obecnym w Kościele i w każdym człowieku».

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Posłał ich w ten sposób, ponieważ we dwóch spełniają przykazanie miłosierdzia: miłość Boga i miłość bliźniego; pomiędzy mniej niż dwoma nie może być miłosierdzia» (Święty Grzegorz Wielki)

- «Święty Łukasz uwydatnia entuzjazm, z jakim uczniowie oczekiwali owoców misji. Oby ta ewangelia budziła we wszystkich ochrzczonych świadomość, że są posłani przez Chrystusa» (Benedykt XVI)

- «(…) Dwunastu oraz inni uczniowie uczestniczą w posłaniu Chrystusa, w Jego władzy, a także w Jego losie. Przez wszystkie te działania Chrystus przygotowuje i buduje swój Kościół.» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 765)